

Een hoer

Lynn klom uit de cabrio. Ze leunde met gestrekte armen tegen de gesloten kap, alsof ze bij moest komen van een vreselijk avontuur.

- Stel je niet aan, zei Renee, die haar portier sloot. Zo gevaarlijk was het niet.
- Ik vind, zei Lynn, terwijl ze recht ging staan, honderdzeventig kilometer per uur heel erg gevaarlijk. Onverantwoord gevaarlijk, zelfs.
- Dat was maar een klein stukje. Gemiddeld reed ik honderdvijftig, misschien honderd zestig.
- Heb jij soms een hekel aan ons? vroeg Lynn.
- Je bent niet aan snelheid gewend, als verstokte fietser. Kom, we gaan aanbellen. Ze zal wel raar opkijken.
- Ze weet toch dat we komen?
- Ja, zei Renee, maar meestal zijn we te laat. Claire verwacht ons nog niet.

De voordeur van het rijtjeshuis werd echter al geopend. Een vrouw, jongbejaard en jeugdig van uiterlijk, trad in de deuropening. Ze droeg een kaftan, zoals gewoonlijk.

- Meiden! riep ze enthousiast. Wat zijn jullie vroeg!
- Die Claire, zei Lynn.
- Hoi, Claire.

Bij de deur aangekomen gaven ze elkaar een kus op de wang. Rechts, links en weer rechts.

- Op z'n Limburgs, zei Claire tevreden.
- In Brabant, zei Renee, doen we het ook zo.
- Dan is het iets uit het zuiden.
- Volgens mij is het iets van de tullefisie, zei Lynn. Als je het vaak op de buis ziet gebeuren, ga je vanzelf denken dat het zo hoort.

- Kom binnen, zei Claire en ze ging opzij staan.

Vanuit de smalle gang liepen ze de keuken in.

- Willen jullie hier zitten? vroeg Claire. Of in de huiskamer?
- Hier is prima, zei Lynn. Als het jou niets uitmaakt.
- Maar dan moet je eerst zien hoe het geworden is.

De vriendinnen zetten hun schoudertas op de keukentafel. Claire liep alvast langs het keukenblok naar de huiskamer. Lynn en Renee volgden haar nieuwsgierig.

- Is er alweer iets veranderd? vroeg Renee. Het was toch klaar, zei je de vorige keer?
- Ja, de slaapkamers. Maar aan de achterkant moest nog een hoop gebeuren. En hoe vinden jullie de tuin?

Achter de glazen schuifdeuren lag geen verwilderde tuin meer, maar een indrukwekkend, kunstzinnig landschap. Al sloeg de verwildering wel weer toe.

- Het moet nodig bijgehouden worden, zei Claire, maar Armand heeft het druk met de badkamer.
- Armand? vroeg Lynn.
- Heel mooi, zei Renee. Ik zie dat je een pad hebt aangelegd van ronde tegels.
- Dat heeft onze vriendin uit de States gedaan.
- Toen ze hier was voor haar vakantie? vroeg Lynn.
- Ja, van de zomer. Het is haar ontwerp. Mooi, hè?
- Ze heeft de hele tuin opnieuw aangelegd?! zei Renee verbaasd.

- Natuurlijk, zei Claire. Je kunt niet zomaar een pad in de tuin maken. De vijver moest ook nog weg. Die heb ik meteen met zand laten vullen.

Renee dacht aan hun gezamenlijke vriendin uit de VS. Een tengerere vrouw van middelbare leeftijd.

- Heb je zelf ook iets gedaan? vroeg Lynn.
- Nee, zei Claire. Dat kan toch niet? Ik heb hoge bloeddruk. Willen jullie thee? Koffie? Of zullen we meteen aan de rode wijn gaan?
- O ja, zei Renee, nu je het zegt, we hadden een paar flessen wijn mee willen nemen, maar die zijn we glad vergeten. Staan nog bij Lynn in de koelkast.

- Dat geeft niet, zei Claire. Jullie moeten dadelijk toch nog boodschappen doen voor het eten. Dan kun je meteen wijn meenemen.

Lynn en Renee keken elkaar aan. Uiteraard had Claire niet genoeg eten in huis. Ze zou straks ook niet aanbieden om de boodschappen te betalen.

- Zeg, zei Lynn, die Armand... Frank was toch je hulpje?

- Frank? Die komt er hier niet meer in. Weet je nog dat ik van de zomer een paar dagen bij mijn zus logeerde?

- Ehhh... nee. Wat is er gebeurd?

- Frank zou mijn kat eten geven. Maar de buurvrouw, die ook een sleutel heeft, maakte zich zorgen. Zij ging na een dag kijken of hij het niet vergeten was. En wat denk je?

- Geen eten? zei Renee.

- Dat wel. Nee, dat zou helemaal vreselijk zijn. Meneer had een vis in haar bakje gelegd. Een vis! Terwijl Poeki speciaal voedsel nodig heeft voor haar nieren.

- Vis is anders heel gezond, zei Renee.

- Daar gaat het niet om, zei Claire. Hij zou voer kopen voor Poeki, maar in plaats daarvan was hij gaan vissen. Toen hij terugkwam, waren de winkels dicht. Daarom gaf hij haar die vis, de luie donder.

- Was het voer op? Je had zelf toch voer kunnen kopen? zei Lynn.

- Nee, schat, dat ging niet. Ik had het druk en dan nog vlug naar de winkel gaan, dat kon ik niet opbrengen. Mijn hoge bloeddruk, weet je wel.

- Maar Frank, zei Renee verontwaardigd, heeft zowat je hele bovenverdieping verbouwd. Voor niks!

- Nou, voor niks... Ik heb hem af en toe wel iets toegestopt. Shag en zo.

- Dus nu, zei Lynn, is Armand aan de beurt.

- Armand, zei Claire glimlachend, terwijl ze met een sierlijke beweging op de leren bank ging zitten, is een schat.

- Dat zal best, zei Renee. Ze blikte vluchtig naar Lynn, die in een fauteuil naast de bank plofte, en vroeg: Allebei thee?

Lynn stond met een zucht weer op.

- Doe mij maar een wijntje, zei Claire en ze zette de TV aan. Als voormalig inwonster van de VS volgde ze trouw het nieuws op CNN.

In de keuken spraken Lynn en Renee zacht over hun jongbejaarde vriendin.

- Geen steek veranderd, zei Lynn.

- Op haar leeftijd verander je niet meer, zei Renee. Het is me wel een nummer.

- Weet je nog, toen we hier met Nania waren? We hebben Chinees gehaald.

- Dat weet ik nog wel, zei Renee. De rekening was voor ons.

- Want zij hoefde niet veel, zei ze. Een hapje maar. Uiteindelijk at ze zelfs meer dan Nania.

Renee schudde meewarig het hoofd. Ze deed water in het koffiezetapparaat. Lynn vulde ondertussen de waterkoker.

- Kijk eerst maar of ze Earl Grey in huis heeft, zei Renee.

Lynn pakte haar tas van de tafel en haalde er een plastic zakje uit, gevuld met theezakjes en zoetjes.

- Op alles voorbereid, zei Renee.

- We kennen haar, zei Lynn.

De deurbel ging.

- Visite! riep Renee naar de huiskamer.

- Ha, daar is onze vriendin! riep Claire terug.

- Onze vriendin? zei Lynn. Renee keek door het glasgordijn naar buiten.

- Het is Margot.

- Margot is geen vriendin, zei Lynn, maar een kennis.

- Ze is een vriendin van Claire.

Die maakte echter geen aanstalten om de voordeur te openen. Dus liep Renee de gang in.

- Hallo, doeï doeï, zei Margot even later in de keuken. Zijn jullie koffie aan het zetten?

Ze deed meteen haar jas uit, zette haar tasje weg en stroopte haar mouwen op. In de koelkast bleek een vlaai te staan.

- Hoe gaat het met je? klonk het vanuit de huiskamer.
- Net zo goed als gisteren, zei Margot.
Claire moest er om lachen.
- Ik ben gisteren hier geweest, legde Margot uit. Claire zei dat jullie zouden komen, daarom heb ik een vlaai gehaald.
- Die je zelf betaald hebt, zei Lynn.
- Ik krijg het geld nog terug.
- Je hebt toevallig niet eten gehaald?
- Ja, zei Margot, ik heb toevallig niet eten gehaald.
Ze glimlachte om haar eigen grapje. De vlaai zette ze op de keukentafel.
Daarom alleen al, dacht Lynn, wordt ze nooit een vriendin. Die melige humor...
- Jullie lusten toch wel vlaai, hè?
- Ik wel, zei Renee.
- Een klein stukje, zei Lynn. Ik verdraag suiker niet zo goed.
- Eet je wel genoeg vezels? vroeg Margot.
- We gaan dadelijk boodschappen doen, zei Renee. Dan kopen we meteen grof brood.
Lynn vond het maar een omslachtig gedoe. Aangezien ze toch naar de winkel zouden gaan, konden ze net zo goed zelf iets lekkers kopen. Maar bij Claire ging alles chaotisch.
- O, zie je nou wel? riep Claire triomfantelijk uit.
Renee liep naar haar toe.
- Wat is er, Claire?
- De beursindex is weer gedaald. Ik zei je toch, dat we een crisis zouden krijgen?
- O ja, de crisis. Heb je nog steeds je kelder volstaan met noodrantsoenen?
- Nee, niet meer. We hebben hier een overstroming gehad. Alles was nat. Heb ik dat niet verteld?
- Wanneer had je een overstroming?
- Een paar weken geleden.
- De overstroming van vorig jaar, die kan ik me wel herinneren.
- Vorig jaar was erg. Maar dit jaar was het erger.
- Ik ben met de koffie bezig, zei Renee en ze keerde terug naar de keuken.
- Waar blijft mijn wijn? riep Claire.
Margot schonk meteen een glas in, dat ze voor Claire op de salontafel neerzette.
- De beursindex is gedaald, zei Claire. We krijgen weer een crisis. Laat die fles maar staan, Margot.
- Wat vervelend. Heb je zin in vlaai? Smaakt dat trouwens wel bij rode wijn?
- Och, zei Claire en ze maakt een onverschillig gebaar. Doe maar, een stukje.
In de keuken sneed Margot de vlaai in vier stukken. Twee stukken deelde ze doormidden.
- Alsjeblieft, Lynn, jij een stukje. Jij ook een klein stukje, Renee?
- Graag. Ik probeer een beetje te lijnen.
De twee grote stukken bleken voor haarzelf en voor Claire te zijn.
- Je kunt straks nog een stukje krijgen, als je zin hebt.
Renee glimlachte bij wijze van dank.
- Gezellig, zei Margot, vriendinnen onder elkaar. Ik ga alvast in de huiskamer zitten.
- Wil jij ook koffie? vroeg Renee.
- Nee, nu even niet.
Toen ze weer met z'n tweeën in de keuken waren achtergebleven, en CNN luid schetterend verslag deed van een aardbeving - alweer een crisis! - vroeg Lynn:
- Hoe laat gaan we vanavond?
- Niet zo laat. Een uur of negen, half tien.
Lynn dacht een moment na.
- Met wie zijn wij eigenlijk bevriend? vroeg ze.
- Met elkaar, zei Renee. En met Nania, op een bijzondere manier. Met onze vriendin uit de States. En met Claire. Alhoewel... Claire was eigenlijk mijn vriendin, maar inmiddels is ze toch ook jouw vriendin?

- Zo'n beetje. Al lijkt de warmte soms van één kant te komen.
- Dat valt wel mee. Voor ik jou kende, was Claire altijd bereid om mij aan te horen, als ik ergens over wilde praten. Ze kan heel goed luisteren en ze is dan ook echt geïnteresseerd.
- Ze vertelt het alleen verder.
- Dat wel. Als je iets tegen Claire vertelt, weet je dat ze het verder vertelt. Daar hou je gewoon rekening mee.

Margot kwam de keuken weer in.

- Ik neem toch maar koffie, zei ze. Van die zoete vlaai krijg ik dorst. Kan ik al inschenken?
- Even ogenblik nog, zei Renee na een blik op de glazen koffiepot. Hij is bijna klaar.
- Smaakt de vlaai Claire? vroeg Lynn.
- O ja, ze heeft hem al bijna op.
- Is dat wel goed voor haar, in verband met haar hoge bloeddruk?
- Hoge bloeddruk? zei Margot verbaasd. Ze heeft geen hoge bloeddruk. Ze heeft slechte benen, anders had ze geen rolstoel nodig.
- Een rolstoel, zei Lynn gelaten. En waar is die rolstoel?
- In de bijkeuken, aan het einde van de gang. Heeft ze jullie niet verteld dat ze slechte benen heeft?
- Nee, zei Renee, niet echt.
- Het is al lang zo, hoor.
- Hoe lang? vroeg Lynn.
- Sinds een maand of drie. Dat jullie dat niet wisten...
- Zo vaak zien wij haar niet, zei Renee.
- Jij kent Claire al lang, hè Renee?
- Een jaar of acht, ongeveer.

Margot aarzelde even voor ze vroeg:

- Is ze altijd zo geweest? Ik bedoel... ze laat je nogal lopen.
- Ja, zei Lynn.
- En ze verandert niet, zei Renee.
- Nee, zei Lynn. Als je met haar bevriend wilt blijven, zul je er aan moeten wennen.
- Waarom ben jij met haar bevriend, Renee?
- Omdat ze er voor mij was toen ik het moeilijk had.
- Claire kan goed met vrouwen omgaan, zei Lynn.
- Hoe bedoel je dat? vroeg Margot.

Renee gaf Lynn een waarschuwend blik.

- Gewoon, zei Lynn. Ze kan goed met vrouwen omgaan. Sommige vrouwen hebben liever met mannen van doen.
- Claire kan met iedereen goed overweg, zei Renee, vrouwen en mannen.
- Ze laat zich anders wel verwennen, zei Margot.
- Daar is een reden voor, zei Lynn. Vroeger was ze een ontzettend mooie vrouw. Dat merk je nu nog. Ze kan zich eenvoudigweg niet voorstellen, dat haar ook maar iets geweigerd wordt. Heeft ze jou haar foto-album niet laten zien?
- Nee, maar dat doet er niet toe. Omdat ze vroeger mooi is geweest, hoeft ze niet steeds haar zin te krijgen.
- Je krijgt er wat voor terug, zei Renee. Ze veroordeelt niet. Ze is geen snob, ze is bereid om met iedereen bevriend te zijn. Al lig je in de goot, Claire blijft je de moeite waard vinden. Als je maar op tijd voer koopt voor haar Poeki.

Margot lachte schril en liep hoofdschuddend de huiskamer weer in.

- Ik breng dadelijk de koffie wel, riep Renee haar achterna.
- Wat was dat nou? vroeg Lynn.
- Ik heb zo het vermoeden, zei Renee, dat Margot problemen heeft met Claire's verleden.
- Ze weet amper iets van Claire.
- Ze wist weinig, ja. Maar Margot woont sinds kort in Limburg. Ze ziet Claire nu vaker. Vandaag of morgen valt het kwartje.

- Rustig laten vallen, zei Lynn. En als het niet valt, smijt ik het zelf wel op de grond.
- Zit je iets dwars? Je begon daarstraks over vriendschap...
- Omdat, zei Lynn, vriendschap voor mij belangrijk is. Misschien wel omdat ik geen relaties heb.
- Dat weet ik, vriendin. Hier ook zo. Onze vriendschap is mij veel waard.
- Daarom. Je rijdt alleen te hard. Maar wat ik zeggen wilde, ik kan geen vriendschap verdragen die onecht is, die oppervlakkig is.
- En zo hoort het.
- Mijn vriendschap met Claire is niet zo hecht. Toch moet ik toegeven dat wanneer die vriendschap zou eindigen, ik dat vervelend zou vinden.
- Ik ben blij dat je dat zegt, zei Renee. Daarnet dacht ik even dat je een hekel aan haar hebt.
- Nee, aan Claire kun je geen hekel krijgen. Dan gebruik je alleen je verstand, niet je gevoel. Als je over Claire zou lezen, dan zou je denken, geef mijn portie maar aan Fikkie...
- Of aan Poeki.
- Of aan Poeki. Maar alleen als je Claire niet hebt ontmoet, haar niet in de ogen hebt gekeken. Want dan ga je er toch anders over denken. Als je tenminste bloed door je aderen hebt stromen in plaats van lavendelwater.
- Mee eens. Maar nu weet ik nog niet waarom je daarstraks over vriendschap begon.
- Ik was geïrriteerd geraakt door Margot. Het daagde mij opeens dat Margot anders is. Onze vriendschap, de vriendschap met Claire en de anderen... Allemaal mensen die zichzelf zijn, die de ander goed kennen en die bereid zijn te accepteren wat op het gezamenlijke pad komt. Het zal de vriendschap niet schaden.
- Dat kun je wel zeggen, zei Renee.
- Komen jullie nog?! riep Claire vanuit de huiskamer.
- We komen zo! riep Lynn.
- Je hebt Claire een keer flink uitgescholden en zij noemde jou een slang, een sluw serpent.
- En we hebben elkaar even niet gesproken en na een tijdje gingen we op vertrouwde voet verder, maar pas nadat we vastgesteld hadden, dat zij inderdaad niet deugde en ik soms behoorlijk sluw en gemeen kan zijn.
- Niet echt gemeen, vriendin.
- Dank je.
- Sluw, dat wel.
- Een beetje.
- Ietsje.
- Nauwelijks.
- Ik rijdt niet altijd zo hard.
- Nee, zei Lynn, daar heb jij weer gelijk in. Maar waar was ik...
- Zullen we in de keuken komen zitten?! riep Claire.
- Ja, zei Renee, we komen al.

Even later zaten ze aan de koffie en thee met vlaai. Ze keken naar CNN. Claire was er nu eenmaal aan gewend. In de States staat overal de TV aan, de gehele dag door. Lynn had wel het geluid zachter gezet. Claire protesteerde niet.

- Lekker, zei Renee, die een laatste hapje van haar vlaai nam. Ze zat in een fauteuil. Margot was naast Claire op de bank gaan zitten. Lynn zat in de andere makkelijke stoel, zo ver mogelijk van de TV af.
- Is er nog wat over? vroeg Claire.
- Nog twee kleine stukken, zei Margot.
- Die neem ik morgen wel, zei Claire. Hoe gaat het eigenlijk met de kleine Nania?
- O, prima, zei Renee. Ze is de laatste tijd vaak bij mij te vinden. Vindt ze gezellig.
- Is ze daar? zei Lynn. Ik vond al dat ik weinig van haar hoorde.
- Je had behoefte aan rust, zei je, omdat je last had van hoofdpijn.
- Heb je veel last van hoofdpijn, Lynn? vroeg Margot.
- Zo af en toe. Maar het gaat alweer.

- Vergeten jullie dadelijk niet boodschappen te halen? vroeg Claire.
 - Ja, zei Margot met een glimlach, dat vergeten ze dadelijk niet.
 - Eet je straks mee? vroeg Lynn aan Margot.
 - Ik zal het klaar moeten maken, toch?
 - We eten brood, zei Renee. Lynn verdraagt brood het beste.
 - Ach... ik eet toch maar mee, zei Margot.
 - Is je man thuis? vroeg Claire.
 - Hij vindt het niet erg om zelf iets te moeten pakken. Er is genoeg, en anders bestelt hij maar een pizza.
 - Hoe gaat het met Nania's broertje? vroeg Lynn aan Renee.
 - Waar is Poeki eigenlijk? vroeg Margot aan Claire.
 - Hij heeft huisarrest, vertelde ze me.
 - Ergens buiten, zei Claire. Als ze honger krijgt, komt ze vanzelf terug. Ze klimt over de schutting. Huisarrest, Renee?
 - Hij heeft samen met een vriend een streek uitgehaald. Ze hadden in hun straat een aardappel in de knalpijp van een auto gestopt. Toen de auto gestart werd, schoot die aardappel er met een knal uit.
 - Dat is toch gevaarlijk? vroeg Margot.
 - Nee, niet echt, zei Renee. Maar op dat moment stak iemand de straat over en die kreeg de aardappel tegen zijn been.
 - En de jongens stonden daar nog te kijken? vroeg Claire.
 - Dat weet ik niet, zei Renee.
 - Omdat ze betrappt zijn.
 - Als in die straat iemand een streek uithaalt, zei Lynn, gaan ze eerst bij Benny informeren. Dat is een vreselijke ondeugd.
 - Benny is de broer van Nania? vroeg Margot.
 - Nee, zei Lynn, Benny is de vriend van de broer van Nania. De broer van Nania is ook een ondeugd, maar dan een getalenteerde ondeugd.
 - Ik moet nog steeds denken, zei Claire, aan wat je me vertelde over de moeder van Nania. Wat een mens.
 - Hoezo? vroeg Margot. Wat is er met haar?
 - Ach, meisje toch, zei Claire. Een trut! Een echte, loepzuivere burgertrut!
 - Ze zit in de ontwikkelingshulp, zei Lynn.
 - Maar dat is toch mooi? zei Margot verwonderd.
 - Mensen helpen, dat is mooi, zei Lynn. Mensen helpen tegen een fors salaris, dat telt niet.
 - Ze kan het moeilijk voor niks doen, zei Margot. Dat mens moet toch ergens van leven?
 - O, zeker, zei Lynn. En daarom is er niks moois aan. Het is gewoon werk.
 - Is ze daarom een trut?
 - Nee, ze is een trut, omdat ze zich er op voor laat staan dat ze met het geld van anderen, waarvan een flink deel besteed wordt aan haar en haar collega's, de armen helpt.
 - Ze doet het toch maar, zei Margot. Er zijn genoeg mensen die het niet zouden doen.
 - Wat niet, Margot? vroeg Claire.
 - Nou... mensen helpen.
- Lynn keek met luikende oogleden naar Renee.
- Ze is er in ieder geval mee van de straat af, zei Renee.
- Opeens werd Claire enthousiast. Ze ging rechtop zitten, wapperde met een hand om aandacht en zei:
- Ik zag een paar dagen geleden een leuk filmpje op YouTube. Het was van een stand-up comedian. Ik ben even zijn naam kwijt, maar hij is een neger.
 - Een zwarte man, zei Margot.
 - Een neger, zei Claire. Onderbreek me niet. Hij gaf een pracht van een show. Die teksten... Hij zei, dat hij een hekel heeft aan niggers. Aan niggers, maar niet aan black people. Hij is dol op black people. Ik heb in een deuk gelegen.
 - Ja, maar... zei Margot. Hij is zelf een neger?

- Ik weet wie je bedoelt, zei Renee, al kan ik me zijn naam evenmin herinneren. Hij had het over niggas, dacht ik. Niggas, niet niggers.

- Dat is toch hetzelfde, zei Lynn.

- Schitterend! zei Claire. En zo waar.

- Volgens mij, zei Renee, bedoelde hij met niggas het tuig onder de zwarten.

- Ja, volgens mij ook, zei Claire. In de States noemen we het tuig onder de blanken white trash.

- Dat zal allemaal wel, zei Margot, maar ik vind het nogal ver gaan.

Lynn staarde in gedachten verzonken naar het plafond. De anderen keken ondertussen naar het nieuwsbulletin van CNN. Afgezien van een aardbeving, een vliegtuigongeluk en een zwakke beurs ging er vandaag niet veel mis op de planeet.

Het plafond is geschilderd, zag Lynn. Meer is hier niet veranderd.

- Heeft Nania het nog druk? vroeg ze aan Renee.

- Wat doet Nania voor werk? vroeg Margot.

- Weet je dat niet, schat? zei Claire.

- Moeten wij geen boodschappen gaan halen? vroeg Renee.

- Je hebt nog wel even, zei Claire. De winkels gaan pas om zes uur dicht.

- Ze is hoer van professie, zei Lynn.

- U zei? Margot knipperde met haar ogen.

Renee zag nu ook dat het plafond geschilderd was.

- Hoer, zei Lynn opgewekt. Prostituee, lichtekooi, publieke vrouw...

- Ik dacht dat je dat wist, Margot, zei Claire.

- Nania is een prostituee?

- Ja, zei Lynn.

- Maar haar moeder zit in de ontwikkelingshulp! riep Margot verbaasd uit.

- Er zijn raakvlakken, zei Lynn met een glimlach.

- Dat meisje, zei Claire, gaat het nog ver schoppen. Let op mijn woorden. Ze is mooi én slim. Het zou me niets verbazen als ze over een jaartje of tien haar eigen huis heeft.

- Nou, zei Margot, als je zo in aanmerking denkt te komen voor een hypotheek...

- Nee, zei Lynn. Een huis. Een hoerenkot.

- Welnee, zei Claire, geen hoerenkot. Een maison.

- Uiteraard, madame, zei Lynn met een lichte neiging van haar hoofd. Een maison.

- En jullie zijn met haar bevriend? zei Margot.

- Wat heeft haar beroep te maken met onze vriendschap? vroeg Renee.

- Me dunkt, zei Margot, Claire had het daarnet over white trash...

- Nania is toch geen white trash? zei Claire verontwaardigd. Ze is een keurig meisje.

- Dat vind ik ook, zei Renee.

- Ze is een hoer! riep Margot ongeduldig uit.

- Wat doe jij voor werk, Margot? vroeg Lynn.

- Ik? Nou, ik ben geen hoer, dat kan ik je wel verzekeren. Mijn man zit in zaken, zoals je weet.

- Nee, zei Lynn, niet je man. Wat doe jij voor de kost?

- Gewoon, ik doe het huishouden. Ik zorg ervoor dat thuis alles in orde is, zodat mijn man zich kan concentreren op zijn werk.

- Jullie hebben toch een werkster? zei Claire.

- Ja, dat wel, zei Margot, maar er is voor mij nog genoeg te doen. Ik heb ook de verantwoording. Als er iets niet in orde is, draai ik er voor op.

- Je man ontslaat je dan? vroeg Lynn. Bijvoorbeeld, als hij thuiskomt en je hebt niet gekookt?

- Dat ontbrak er nog maar aan. Hij mag blij zijn dat ik de boodschappen doe. Als het aan hem lag, aten we elke avond pizza.

- Dus, zei Lynn, je hebt een behoorlijk comfortabel leven en als tegenprestatie doe je de boodschappen, je commandeert de werkster en je ligt af en toe met je benen omhoog.

- Zeg, wil je dat wel eens laten! zei Margot beledigd. Je hebt geen idee hoe zwaar het is. Ik kan het me niet veroorloven om altijd en eeuwig in een spijkerbroek rond te lopen, zoals jullie.

- Daar zit ik net aan te denken, zei Lynn. Sommige vrouwen moeten veel aandacht besteden aan hun uiterlijk. Ze hebben een uitgebreide garderobe nodig, ze moeten zich perfect op kunnen maken en ook moeten ze zich weten te gedragen, zodat ze een man kunnen vergezellen naar een of andere party.
 - O, dat weet je dan toch wel, zei Margot nuffig, hoe moeilijk het voor mij is.
 - Niet echt, zei Lynn. Ik had Nania in gedachten. Blijkbaar hebben jullie dezelfde zorgen. Wat ik me afvraag... Wie van jullie beiden verdient er nou het meeste mee?
 - Wat?!
 - Een slang, zei Claire geamuseerd.
 - Hoe noem je mij? vroeg Margot nijdig.
 - Ik had het niet over jou, zei Claire. Maar ik zit me wel af te vragen wat jouw probleem is. Lynn zegt alleen dat een huisvrouw ook door een man betaald wordt. Weliswaar op een andere manier...
 - Nou breekt me de klomp! Begin jij nu ook al? We hebben het hier wel over een hoer, toevallig. Je gaat me toch niet wijsmaken dat die Nania en ik precies hetzelfde zijn?!
 - Om heel eerlijk te zijn, zei Renee, vind ik dat Nania over meer beschaving beschikt dan jij.
 - Absoluut, zei Lynn. Ik heb Nania nog nooit af horen geven op huisvrouwen. Het kan haar niets schelen, wat mensen voor de kost doen. Zij is bereid om te geloven dat een huisvrouw een keurig mens kan zijn. Zij wel.
 - We hebben heerlijk gepraat, toen ze hier was, zei Claire.
 - Ze is lief, zei Renee.
 - Je moet haar eens met haar broertje bezig zien, zei Lynn. Ze doet alsof ze hem een vervelende klier vindt, maar in werkelijkheid is ze dol op 'm.
 - Ze is een hoer! Zijn jullie nou helemaal gek geworden?!
 - Margot, zei Renee op dreigende toon, je hebt het over een goede vriendin van ons.
 - Ja, zei Margot hatelijk. Jullie vriendin. Een hoer!
 - Nou moe... zei Claire.
 - Maar aan Claire heb je geen hekel? vroeg Lynn.
- Margot streek een lok haren uit haar gezicht, ging keurig rechtop zitten en zei gedecideerd:
- Ik neem het Claire niet kwalijk. Ze is met jullie bevriend, dus ik kan me heel goed voorstellen dat ze Nania als vriendin accepteert.
 - Daar heb ik het niet over, zei Lynn. Heb je haar over vroeger verteld, Claire? Toen je in de States woonde?
 - Vroeger? We hebben het weleens over vroeger gehad. Welk vroeger bedoel je?
- Renee keek op haar horloge.
- Vroeger in Miami, zei ze. We moeten de boodschappen gaan halen, Lynn, anders is het brood op.
 - Ach ja, het brood, zei Claire, dat was ik helemaal vergeten. Ik zal een lijstje maken.
 - Miami? zei Margot achterdochtig.

Renee stuurde haar cabrio de heuvel af naar de dichtstbijzijnde supermarkt. Lynn nam ondertussen het lijstje met boodschappen door.

- Is het weer voor een hele week? vroeg Renee.
- Rij niet te hard.
- We gaan omlaag, zei Renee. Je rijdt hier nog wel hard op een driewieler.
- Het zal wel. Nee, het is niet voor een hele week. Alleen maar voor vanavond, als ik het zo eens bekijk.
- Rode wijn?
- Drie flessen. En brood... beleg... O, en een salade Niçoise.
- Een salade Niçoise? Die is dan voor Margot. Tenzij jij dat lekker vindt.
- Ikke niet.
- Claire heeft een hekel aan konijnenvoer, zegt ze altijd.

Lynn opende haar tasje, haalde er een balpen uit en streepte de salade Niçoise door. Renee keek even opzij, glimlachte en vroeg:

- Verder nog iets?

- Nee, de rest is voor ons drieën, zei Lynn.
 - Het zou me niets verbazen, zei Renee, als Margot zelfs uit Limburg vertrekt.
 - Claire overleeft het wel.
 - Ja, zei Renee. Het is me toch een nummer...
- Lynn keek naar buiten. Het begon al te schemeren.
- Zeg maar gerust, het is een echte madame.
- Renee grinnikte en schakelde terug.
- Inderdaad, zei ze. Zeg maar Madame Claire.